σφαιραν τοῦ δωματίου. Ἔχετε, ὅπως ξέρω, καὶ σεῖς ἀρκετὴν πεῖραν τῆς βλαβερᾶς αὐτῆς ἐπιροῆς. Προσεβλήθητε ἐξ αὐτῆς ὅλοι σας.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ σὲρ Φρὲρ ἦταν αὐτεπεξοτάτη ἐνῷ μιλοῦσε, τέλος ἐξακολούθησε :

— Ἂν θέλετε ν' ἀναμιχθῶ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θὰ μὲ ἀκούσετε σ' ὅτι λέγω καὶ θὰ μεταφέρετε τὸν ἄρρωστο σ' ἄλλο δωμάτιο. Ἀλλοιῶς θ' ἀναγκασθῶ νὰ παραιτηθῶ καὶ νὰ φύγω. Ὁ γιατρὸς Οὐΐκεστερ γνωρίζει ὅτι ἐπιμένω στὶς ἀποφάσεις μου. Ἐλπίζω νὰ σᾶς μεταπείσω, ἐὰν εἶσθε, ὡς ὑποθέτω, φιλόστοργος κόρη. Πρέπει νὰ δώσετε περισσότερη σημασία στὴν ὑγεία καὶ τὴν σωτηρία τοῦ πατέρα σας, παρὰ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς εἰπῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἂν αὐτὰ ἐφαρμοσθοῦν σᾶς ὑπόσχομαι νὰ διαφωτίσω τὸ μυστήριο καὶ νὰ θεραπεύσω τὸν πατέρα σας. Ἤδη δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάμω. Ἡ μέχρι τοῦδε θεραπεία ποὺ ἐφήρμοσε ὁ συνάδελφός μου ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἠμπορεῖ. Χαίρετε, λοιπόν, μὶς Τρελόνυ, ἐλπίζω νὰ γίνῃ καλὰ ὁ πατέρας σας, καὶ πολὺ γλήγορα. Θυμηθεῖτε ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ἐκτελέσετε τὸν στοιχειώδη ὅρον ποὺ σᾶς ἐπρότεινα. Θὰ εἶμαι στὶς διαταγές σας ἂν τὸ κάμετε αὐτὸ σ' ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας. Χαίρετε, κύριε, Ρόζ.

Ὅταν ὁ γιατρὸς ἔφυγε ἐμείναμε σιωπηλοί, ἕως ὅτου ἔπαυσαν ν' ἀκούωνται πειὰ ἡ ῥόδες τοῦ ἁμαξιοῦ του. Ὁ ρῶτος ποὺ μίλησε ἦταν ὁ γιατρὸς Οὐΐκεστερ :

— Ξέρω καλά, εἶπε ὅτι, ὁ συνάδελφός μου ἀπὸ καθαρῶς ἰατρικῆς ἀπόψεως, ἔχει ἀπόλυτο δίκηο. Πρέπει νὰ σεβασθοῦμε τὴ συμβουλή του... Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλει νὰ δεχθῇ εἶνε τὸ μυστήριο. Καὶ ὅμως τὸ μυστήριο ὑπάρχει !

Ἡ μὶς Μαργαρίτα τὸν διέκοψε ἔξαφνα καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατρὲ Οὐΐκεστερ, μήπως ἐπιθυμεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ὑπόθεσι αὐτή ; Ἢ δέχεσθε νὰ μᾶς βοηθήσετε ὑπὸ τοὺς γνωστοὺς ὅρους τοῦ πατρός μου ;

— Νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄρρωστό μου ! Οὐδέποτε ! Ποτὲ ἐνόσο ζῶ, μὶς Τρελόνυ.

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι σιωπηλά, γεμάτη συγκίνηση.

— Λοιπόν, εἶπε ἐκείνη, ἐὰν ὁ Σὲρ Τζαίημς, ἐπιμείνῃ στὴ σκέψη του μᾶς εἶνε περιττός. Ἐὰν εἶχε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ πατέρα, δὲν θὰ ἔθετε ὅρους. Ἐν τούτοις εἶμαι ὑπερβολικὰ ἀνήσυχη γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ θὰ εἶμουν πρόθυμη νὰ ἐκτελέσω τοὺς ὅρους του ἂν ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν δικηγόρον του Μάρβιν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ σήμερα, γιὰ νὰ ζητήσω τὴ γνώμη του. Ἂν μοῦ εἴπῃ ὅτι εἶμαι ἐλεύθερη νὰ δράσω ὑπ' αὐθύνην μου, δὲν θὰ εἶχα πιὰ κανένα δισταγμό. Ὁ κύριος Μάρβιν ξέρει τὰς διαθέσεις τοῦ πατέρα μου.

Ἡ Μὶς Μαργαρίτα ἔγραψε στὸν δικηγόρο. Τοῦ διηγήθη τὰ συμβαίνοντα. Τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ φέρῃ μαζύ του ὅσα χαρτιὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν γιὰ νὰ χυθῇ φῶς στὴν ὑπόθεσι. Ἔστειλε μαζὺ μὲ τὸ γράμμα ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ φέρῃ τὸν δικηγόρο ἀμέσως.

Ὁ καιρὸς μᾶς φάνηκε ἀτελείωτος, μέχρι τῆς στιγμῆς, ποὺ ἔφθασε ὁ κύριος Μάρβιν.

Ὅταν ἡ Μαργαρίτα συνεπλήρωσε τὴν ἀφήγησί της, ὁ δικηρόρος ἐμίλησε:

— Εἶσθε ἕτοιμη νὰ ἀκούσετε ὁποιαδήποτε λεπτομέρεια, ποῦ ἀφορᾷ τὶς ἐπιθυμίες του πατέρα σας ;

— Βέβαια, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα. Σᾶς ἀκούω.

Ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξε μὲ κάποια ἀμηχανία καὶ ἔψιθύρισε :

— Δὲν εἴμαστε μόνοι.

— Ὁ κ. Ρόζ, μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ ὅτιδήποτε. Γνωρίζει τόσα πολλά, ὥσε ἐπιθυμῶ νὰ τὰ μάθῃ ὅλα.

Ὁ δικηγόρος, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα μόνον ἐξ ὄψεως, εἶπε πάλι, δισταικτικός :

— Ἀλλά, ἀγαπητὴ μὶς — εἶνε τάχα αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σας;.. Τὰ μυστικὰ μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης...

Ἐκείνη τὸν διέκοψε. Τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινίσει.

— Νομίζετε ὅτι ἡ περίστασις εἶνε κατάλληλη γιὰ μυστικά, κύριε Μάρβιν ; Ὁ πατέρας μου δὲν μίλησε ποτὲ γιὰ τὶς ὑποθέσεις του. Μπορῶ, σ' αὐτὴ τὴ λυπηρὴ περίπτωσι, νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς κυρίου, ποὺ δὲν ἐγνώριζα οὔτε ἐξ ὀνόματος, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιστολῆς, περί τινος ἐπρόκειτο καὶ νὰ μάθω τὰς θελήσεις τοῦ πατέρα μου. Ὁ κύριος Ρόζ εἶνε ἕνας φίλος, ποὺ ἔχει ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε παρών. Ἐκτὸς — ἐννοεῖται — ἐὰν ὑπάρχῃ ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου ἀπαγόρευσις. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Μάρβιν, ἂν σᾶς μιλῶ ἔτσι. Ἐπέρασα ὅμως τόσο τρομακτικὲς ἡμέρες... Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου.

Ἐσκέπασε τὰ μάτια της μὲ τὰ δάχτυλά της, ποὺ ἔτρεμαν. Ὁ Μάρβιν καὶ ἐγὼ κνταχθήκαμε καὶ περιμέναμε. Σὲ λίγο ἡσύχασε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΤΗΝΗ

Οἱ κτηνάνθρωποι τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.— Πῶς ζοῦν.—Τὶ τρώγουν.—Ἡ ἀνθρωποφαγία.— Καταβρόχθισις τῶν γονέων των ! — Συμπόσια μὲ ψοφήμια καὶ σκώληκας.-- Τὰ παιδιά των δόλωμα γιὰ τὰ θηρία.—Αἴσχος καὶ φρίκη !

Μεταξὺ τῶν φυλῶν, οἱ ὁποῖες διατελοῦν ἀκόμα σὲ κατάσταση ἐλάχιστα διαφέρουσαν τῆς ζωώδους, φαίνεται ὅτι δύο εἶνε ἡ προεξάρχουσες : οἱ νάνοι Δόκοι τοῦ Χόα τῆς Ἀρησυνίας καὶ οἱ Δίγαροι Ἰνδοὶ ποὺ διαιτῶνται στὰ σπήλαια τῆς Σιέρρας Νεβάδας.

Ὁ περιηγητὴς Κράπφ, ποὺ εἶδεν ἀπὸ κοντὰ τοὺς Δόκους, λέγει ὅτι οἱ ἄγριοι αὐτοὶ εὑρίσκονται σὲ μιὰ πνευματικὴν κατάστασιν ἀπιστεύτως ταπεινήν. Ἀγνοοῦν τὴν χρῆσιν τῆς φωτιᾶς καὶ κάθε εἴδους καλλιέργεια τῆς γῆς. Σπόροι, καρποί, ῥίζες ποὺ ξεριζώνουν μὲ τὰ νύχια τους καὶ μερικὰ μεγάλα μυρμήγκια χρησιμεύουν σ' αὐτοὺς γιὰ τροφή. Εἶνε εὐτυχεῖς ἂν πιάσουν καμμιὰ φορὰ κανένα πουλὶ ἢ καμμιὰ σαῦρα ἢ φείδι ! Γυρίζουν γυμνοὶ στὰ δάση, ἀδυνατοῦντες νὰ κατασκευάσουν καλύβες, κ' εὑρίσκουν ἄσυλον συνήθως ἀπάνω στὰ δένδρα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Βέδδαι τῆς Κεϋλάνης δὲν εἶνε πιὸ προοδευμένοι. Ἡ φυσιογνωμία τους εἶνε ἀπαισία, κτηνώδης. Ζοῦν σὰν ζῶα ζητοῦντες καταφύγιον σὲ ὧρες καταιγίδων στὶς σχισμὲς τῶν βράχων. Γιὰ τὸν ὕπνον τους κατασκευάζουν ἕνα εἶδος φωλεᾶς στὴν κορυφὴ τῶν δένδρων, μόλις δὲ ἀκούσουν καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον σκαρφαλάνουν καὶ κρύβονται μὲ τρόμο σ' αὐτή.

Καὶ οἱ παρὰ τὸν Νεῖλον Ἄινκας εἶνε ἀνταξιοὶ των ἀδελφοί, μικρόσωμοι, στενοθώρακες μὲ τὴν κοιλιὰ προτεταμένη σὰν τοὺς οὐρακοτάγκους, καὶ μὲ τὴν σπονδυλικὴ στήλη σὰν τοῦ χιμπατζῆ. Τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν τὰ ἔχουν πολὺ πλατειά.

Βεβαίως ὅλες ἡ ἀνθρώπινες φυλὲς δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὲς προόδου, ὑπάρχουν μερικὲς ὅλως διόλου ἀνεπίδεκτες καὶ ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες, ἡ ὁποῖες γι' αὐτὸ τὸν λόγον ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τῆς γῆς. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ζῶντες μὲ τὸ κυνῆγι δὲν μπόρεσαν νὰ μηχανευθοῦν κανέναν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ πιάνουν τὸ θήραμα, ἀπὸ τοῦ νὰ φονεύουν αὐτὸ μὲ λίθους καὶ ξύλα. Ἄλλοι λαοὶ κατοικοῦντες σὲ παραλίες περιμένουν ἀπὸ τὰ κύματα ὄστρακα καὶ κογχύλια γιὰ νὰ τραφοῦν ἀγνοοῦντες καὶ τοὺς ἁπλουστέρους τρόπους τοῦ ψαρέματος. Γιὰ νὰ πᾶνε δὲ στὰ κοντινὰ νησάκια κολυμβοῦν ἀγνοοῦντες τὴν ὕπαρξιν καὶ τῶν πιὸ πρωτογενῶν πλοιαρίων.

Μεταξὺ τῶν ἀνεπιδέκτων μορφώσεως πληθυσμῶν καταλέγονται καὶ μερικοὶ μαύροι τοῦ Ἄνω Νείλου, τῆς χερσονήσου Μαλάκκας, μερικαὶ φυλαὶ τῆς Αὐστραλίας κλπ. κλ.τ. Ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν ἱεραποστόλων καὶ τῶν περιηγητῶν ὅτως ἐμφυσήσουν εἰς αὐτοὺς μία νηφὴ πολιτισμοῦ ἀπέβηταν μάταιες. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποπειραθέντας αὐτὸ ὁμολογοῦν ὅτι εὐκολώτερα θὰ μποροῦσαν νὰ διδάξουν κατοικίδια ζῶα παρὰ τοὺς καλουμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους ! Ἡ ἠλιθιότης μερικῶν ἐξ αὐτῶν εἶνε τέτοια ὥστε μόλις στέκονται προσεχτικοὶ γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ νὰ βάλουν μέσα στὸ μυαλό τους κάτι καταλαμβάνονται ἀπὸ ὕπνο, ἅμα δὲ ἐπιμείνουν περισσότερο ἀρρωσταίνουν.

Ἕνας περιηγητὴς ἀπὸ τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτὰς τὰς φυλὰς λέγει : Ὅσον μπορῶ ἀπὸ ἕνα πίθηκο νὰ κάμω ἕνα ἄνθρωπο πολιτισμένο, ἄλλο τόσο μπορῶ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ στὰ ἠλίθια αὐτὰ ἀνθρώπινα πλάσματα.

Τὸ μόνο αἴσθημα ποὺ ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἶνε τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ αὐτὸ συγκεντρώνεται στὴν εὕρεση τροφῆς, τροφῆς ὁποιασδήποτε. Βρίσκουν ψοφήμια ἀποσυντεθειμένα καὶ τὰ τρῶνε γλείφουν μὲ ἠδονὴ καταβροχθίζουν τὰ σκουλήκια τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦν σ' ἀπάθωρα σώματα των καὶ τρῶν σῶμα τὰ ψάριαπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴν τελευταία ἄκρη τῆς οὐράς χωρὶς νὰ πετάνε οὔτε ἕνα κόκκαλο, οὔτε ἕνα λέπι.

Στὴν Πολυνησία στραγγαλίζουν ἢ θάπτουν ζωντανοὺς τοὺς ἄρρωστους, ἡ δὲ παιδοκτονία εἶνε κάτι πολὺ κοινόν. Στὶς περιπτώσεις ποὺ οἱ πολιτισμένοι ἐπιπλήττουν ἢ ραπίζουν τ' ἀτακτοῦντα παιδιά των ὁ ἄγριος τὰ φονεύει. Στὴν Ἀφρική, στοὺς μαύρους, τὰ παιδιὰ τὰ βάζουν πολλὲς φορὲς στὶς παγίδες τῶν λεόντων, γιὰ νὰ προκαλοῦν μὲ τὸ κλάμμα τους καὶ τὶς κραυγές τους τὰ θηρία !

Ἡ ἀνθρωποφαγία δὲν εἶνε ἀπαραίτητον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγριωτάτης κατασταστασης μιᾶς φυλῆς, διὰ τοῦτο καὶ δὲν εὑρίσκοσκομεν αὐτὴν σὲ ὅλους τοὺς ἀποκτηνωμένους ἐκείνους πληθυσμούς. Ἀλλὰ σὲ μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει λάβει ἕνα χαρακτῆρα πολὺ παράδοξο καὶ ἔχει συστηματοποιηθῇ. Ἔτσι Ὑπάρχουν οἱ τρώγωντες τοὺς γονεῖς των ὅπως παράσχουν σ' αὐτοὺς ἄξιον τάφο τὰ .. στομάχια τους! ὑπάρχουν οἱ κατασπαράζοντες μὲ τὰ δόντια τὴν αἱμοσταγῆ καὶ πάλλουσαν καρδίαν τοῦ ἐχθροῦ γιὰ νὰ μεταλάβουν ἐκ τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ πολεμικοῦ μένους ποὺ βρίσκεται μέσα σ'αὐτήν.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ πρὸ τῶν ἑορτῶν καὶ κατ' αὐτὰς θὰ εἶνε κάτι ποὺ δὲν τὸ ξαναεῖδατε, κάτι ποὺ θὰ σᾶς καταπλήξῃ, κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε. Καλλιτεχνικώτατον, πολύχρωμον, πολυσέλιδον. Μὲ συνεργασίαν πάντων τῶν Ἑλλήνων λογίων, μὲ θαυμασίας εἰκόνας, μὲ λεπτότατες βινιέττες, μὲ ὑπερόχους μεταφράσεις, μὲ χίλια δυὸ πράγματα, μὲ πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὸς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ. κ. Γ. Λαμπελέτ, Δ. Λαυράγκα, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Μόνον τὰ μουσικὰ αὐτὰ κομμάτια, τὰ διὰ πρώτην φορὰν δημοσιευόμενα, εἶνε ὁ καλύτερος μπουναμᾶς τοῦ «Μπουκέτου» πρὸς τὸ κοινόν. Ἀλλὰ εἶνε αὐτὰ μόνον ; Τί νὰ σᾶς πρωτοαναφέρουμε ; τὴν συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νιρβάνα, Παλαμᾶ, Πορφύρα, Μωραϊτίνη, Κοκκίνου, Μαλακάση, Ψυχάρη, Συναδινοῦ, Μερτιώτισσας, Βουτυρᾶ, Βουτιερίδη κ.λ.π. κ.λ.π. τὰς ὑπεαόχους μεταφράσεις, τὰ διηγήματα, τὰ ἀνέκδοτα, τὰ ἱστορικὰ περίεργα, τὰ ἀστεῖα ; Ὅλα αὐτὰ δὲν λέγονται μὲ δυὸ λόγια, Ἀναμείνατε τὸ «Ἡμερολόγιό» μας καὶ θὰ μείνετε κατενθουσιασμένοι.